

Leoniek verloor haar man 11 jaar geleden

“Mijn dochttertje
van vijf
zorgde meer
voor mij
dan ik voor haar”

Leoniek was pas 34 toen ze haar man Jos plotseling verloor aan een verwaarloosde salmonella-infectie. Ze bleef alleen achter, met haar toen vijfjarige dochttertje Shirley. Hoe moeilijk dat ook was, toch koos ze voor een tweede kind.

Zo jong en dan
al weduwe

Meepraten? Ga naar www.libelle.nl

“Vanaf nu ben ik altijd alleen. Dat was mijn gevoel na het overlijden van Jos. Oké, ik had dan nog een heel leven voor me en ik zou nog verder kunnen met een nieuwe partner. Maar ik wilde helemaal niet verder, ik wilde de vader van mijn kind terug. Met hém wilde ik oud worden, niet met iemand anders. Ik was kapot en ik was echt de weg kwijt. Ik heb zelfs tegen vrienden gezegd dat Shirley misschien maar uit huis geplaatst moest worden, omdat ik het gevoel had niet meer voor haar te kunnen zorgen. Totale paniek overheerste op dat moment. En een groot onderdeel van de paniek die ik voelde was: moet ik ál die jaren alleen verder?”

Onbegrip

“Ons dochtertje Shirley was vijf toen Jos stierf. Het enige wat ik nog echt weet van die periode, is dat Shirley meer voor mij heeft gezorgd, dan ik voor haar. Ze huilde wel, maar dat was omdat ik huilde. En ik was wel bezig met haar verdriet, maar nog meer met mijn eigen verdriet. Een half jaar na de dood van Jos ben ik een week-end weggeweest met andere weduwes en weduwnaren. Daar heb ik twee vrouwen ontmoet die ook hun man verloren hadden. Het contact met hen is echt mijn redding geweest. Mijn familie en vrienden waren erg lief en gaven mij allemaal goedbedoelde adviezen, bijvoorbeeld dat ik toch door moest met mijn leven, mijn schouders eronder moest zetten, dat ik aan Shirley moest denken. Maar ik wilde helemaal niet door. Mijn weduwe-vriendinnen snapten dat. Bij hen kon ik gewoon even uithuilen, omdat zij wisten dat ik na een kwartiertje weer klaar was met huilen. En dat dan niet meteen de hele avond verpest is. Wat dat betreft, liep ik wel tegen een hoop onbegrip aan. Er werd verbaasd gereageerd dat ik na twee jaar nog steeds verdrietig was. Omdat mensen bang waren dat ik ging huilen, praatten ze liever ook niet meer over Jos. Het was alsof ik geen verleden mocht hebben, want mijn verleden was met Jos, maar over hem werd niet gesproken. Daar voelde ik me erg alleen in. Er waren dan ook wel momenten dat ik expres over hem begon, omdat ik vond dat hij er nog steeds bij hoorde.”

Papa en mama tegelijk

“Een jaar of vier na Jos' overlijden liep ik met de hond door het park. Het viel me op dat ik voor het eerst in vier jaar de vogeltjes weer hoorde fluiten. Nu gaat het echt beter, dacht ik. Al met al heeft het wel een jaar of zes, zeven geduurd voordat ik het echt een plekje heb kunnen geven. Wat ik vooral erg moeilijk vond, was het feit dat we nooit echt afscheid hebben kunnen nemen. Ik vraag me wel eens af of het makkelijker geweest zou zijn, als ik ouder was geweest. Op je dertigste denk je er niet bij na dat je over een paar jaar misschien wel je man kwijt bent. Soms hoor ik oudere mensen zeggen: “We konden net gaan genieten van ons pensioen.” Daar waren wij nog láng niet mee bezig. We hadden samen een kindje en Jos had nog twee kinderen uit een eerder huwelijk, we hadden ons hele leven voor ons. Ik vond het erg moeilijk dat ik Shirley al die tijd alleen heb moeten opvoeden. Je neemt echt álle beslissingen alleen. Gaat ze op ballet of op basketbal? Ik was verantwoordelijk voor de keuzes waar zij de rest van haar leven mee verder moet. Natuurlijk had ik vriendinnen die me steunden, maar er is maar één iemand die net zo veel van je kind houdt als jijzelf en dat is haar vader. Als je alleen overblijft, ga je daarom papa en mama tegelijk spelen. Ik heb me ook schuldig gevoeld tegenover Shirley, ik probeerde altijd de dood van haar vader goed te maken. Wat ik natuurlijk helemaal niet kan en eigenlijk ook niet hoeft. Shirley mist nu niet zozeer háár vader, maar wel een vaderfiguur. Ze zegt wel eens: ‘Ik zou ook wel eens een stropdas willen kopen voor vaderdag.’ Al met al is het een heel geleidelijk proces voor haar geweest, omdat ze nog zo jong was. Aan de ene kant is dat een voordeel, omdat ze de dood van haar vader niet heel bewust heeft meegemaakt. Maar het is ook een nadeel omdat ze bijna geen herinneringen aan haar vader heeft, behalve de dingen die ik haar heb verteld.”

Droom

“Omdat Jos al wat ouder was toen ik hem leerde kennen en hij bovendien al twee kinderen had, hebben we er toen voor ge-

kozen na Shirley niet voor nog meer kinderen te gaan. Eigenlijk was dat meer Jos zijn keuze, dan de mijne, want een groot gezin is altijd mijn droom geweest. Na Jos' overlijden zag ik daarom wel een kans op meer kinderen. Op een gegeven moment ben ik dan ook actief op zoek gegaan naar een partner, maar ik zocht meer naar iemand die geschikt was als mogelijke vader voor mijn tweede kind, dan naar een partner. Die zoektocht was dan ook gedomd te mislukken. Uiteindelijk heb ik gekozen om een kindje te krijgen via een donorprocedure. Mijn tweede dochtertje Kiki is nu vier jaar oud en ik ben helemaal gek op haar. Ik ben bijna tien jaar alleen geweest. Ik had weinig behoefte aan een nieuwe partner, ik was de laatste jaren erg gelukkig met mijn dochtertjes. Maar sinds een dik jaar heb ik weer een relatie. Ik was dus niet op zoek, maar het is wel heel leuk om weer iemand te hebben met wie ik alles kan delen. Pas dan weet je wat je al die jaren hebt gemist.”

Toch dankbaar

“Natuurlijk had ik gewild dat Jos was blijven leven. Maar ik heb ook het idee dat zijn dood ergens goed voor is geweest. Als Jos niet was gestorven, was ik niet geweest wie ik nu ben. Ik ben me verder gaan ontwikkelen en daardoor ben ik als persoon gegroeid. Daar ben ik heel erg dankbaar voor. Door al mijn ervaringen rondom de dood van Jos, heb ik ook besloten om van rouwverwerking mijn werk te maken. Ik ben orthopedagogiek gaan studeren en na nog een aantal opleidingen te hebben gevolgd, mag ik mezelf nu rouwtherapeute noemen. Ik help dus andere gezinnen bij het verwerken van hun verlies. Ook organiseer ik vakantieweken voor mensen die net weduwe of weduwnaar zijn geworden. Ik heb zelf zulke goede ervaringen gehad met dat lotgenotenweekend, dat ik die mogelijkheid ook aan anderen wilde bieden.”

In de jaren 2000 tot en met 2005 werden 9.542 vrouwen in de leeftijd van 20 tot 50 jaar weduwe. Bron: www.cbs.nl